

Sygn. akt V KK 275/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 stycznia 2015 r.

sprawy **W. O.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k.w. zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 21 marca 2014 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 7 sierpnia 2013 r.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
oskarżyciela posiłkowego – F.P.H.U. „F.”, Sp. j.**

UZASADNIENIE

W. O., wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 7 sierpnia 2013 r., został uznany za winnego tego, że:

1. w okresie od 9.12.2005 r. do 21.01.2006 r. w Z., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę P.H.U. „F.” w kwocie 164 525,79 zł za pomocą wprowadzenia jej w błąd w ten sposób, że pobrał towar w postaci papieru toaletowego oraz ręczników papierowych na podstawie faktur VAT wiedząc, że nie wywiąże się z zaciągniętych zobowiązań, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które na

podstawie art. 286 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 33 § 2 k.k., wymierzono mu karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych;

2. w okresie od lutego 2006 r. do 30.10.2006 r. w W., pełniąc funkcję prezesa A. Sp. z o.o., nie zgłosił wniosku o ogłoszenie upadłości tej spółki pomimo powstania warunków to uzasadniających, określonych w art. 11 ust 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze, tj. przestępstwa z art. 586 k.s.h., za które na podstawie tego przepisu wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w K., na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., połączył wymierzone W. O. kary pozbawienia wolności, orzekając w ich miejsce karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 4 lat tytułem próby.

Od tego wyroku apelację wniósł oskarżony, podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 6 k.p.k. w zw. z art. 32 § 2 k.p.k., art. 74 § 1 k.p.k. i art. 86 § 1 k.p.k. i wnosząc o zmianę wyroku Sądu Rejonowego oraz uniewinnienie od zarzuczanych mu przestępstw, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację wniósł także pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, wskazując na naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 2 § 1 pkt 3 k.p.k. i art. 415 § 5 k.p.k. w zw. z art. 46 k.k. oraz podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia. Na podstawie tych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie obowiązku naprawienia szkody lub obowiązków związanych z zastosowaniem probacji, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 21 marca 2014 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił W. O. od pierwszego z zarzuczanych mu przestępstw, zaś w odniesieniu do drugiego, uchylił wyrok Sądu pierwszej instancji i w tej części przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Orzeczenie Sądu odwoławczego w części uniewinniającej R. O. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zostało zaskarżone kasacją pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, w której podniesiono zarzuty:

1. naruszenia prawa procesowego:

a) art. 433 § 2 k.p.k. przez zaniechanie wszechstronnego rozważenia zarzutów zawartych w apelacji oskarżonego, w świetle argumentacji zawartej w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego w K., a w konsekwencji uznanie, że apelacja ta w części dotyczącej przypisania oskarżonemu popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. jest zasadna,

b) art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. przez uznanie, że zebrany w sprawie materiał dowodowy, wprawdzie odmiennie oceniony przez Sąd pierwszej instancji, daje podstawy do zmiany tego wyroku w zaskarżonej części i odmiennego orzeczenia co do istoty, mimo niewykazania, aby pierwszoinstancyjna ocena dowodów była tak oczywiście wadliwa, iż bez naruszenia gwarancyjnej roli reguły bezpośredniości i dwuinstancyjności możliwe jest dokonanie w postępowaniu odwoławczym odmiennych ustaleń na podstawie tych samych dowodów;

2. naruszenia prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k., przez jego niewłaściwą interpretację, a w konsekwencji uznanie, że w postępowaniu oskarżonego brak jest zachowań wyczerpujących przesłanki wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zarzut wadliwej kontroli instancyjnej nie może zasługiwać na uwzględnienie, albowiem jego uzasadnienie sprowadza się wyłącznie do zaprezentowania odmiennego stanowiska co do oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego

i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych. Należy podkreślić, że przyczyną zmiany wyroku w części dotyczącej odpowiedzialności za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. było ustalenie o braku oszukańczego zamiaru po stronie oskarżonego. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nie wykazał wadliwości stanowiska Sądu odwoławczego w tym zakresie, a tylko taka argumentacja mogłaby stanowić merytoryczną podstawę skutecznego zarzutu kasacyjnego.

Sąd odwoławczy, w wypadku gdy ustala brak znamienia strony podmiotowej przestępstwa oszustwa powinien wydać wyrok uniewinniającego bez potrzeby przekazywania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Trzeba zaznaczyć, że nie chodziło tu o wątpliwości co do oceny materiału dowodowego, ale o bieżąco odmienne stanowisko dotyczące strony podmiotowej zarzucanego przestępstwa. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem* prowadzi do wniosku, że dokonana przez ten Sąd ocena nie była dowolna i mieściła się w granicach wyznaczonych przez treść art. 7 k.p.k., a argumentacja w tym zakresie została szczegółowo zaprezentowana w części motywacyjnej wyroku. Skarżący na poparcie swego zarzutu kwestionuje ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd drugiej instancji, nie wykazując jednak nielogiczności lub luk w rozumowaniu zaprezentowanym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia o takim ciężarze, że przekonywałyby one o dowolności ustaleń, jakie legły u podstaw zaskarżonego kasacją orzeczenia.

Niezasadny jest wobec tego zarzut obrazy prawa materialnego. Chociaż pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego obszernie przytoczył poglądy przedstawicieli nauki prawa karnego i orzecznictwa na temat przestępstwa oszustwa, to nie wykazał, w jaki sposób miałyby one mieć przełożenie na poparcie zarzutu kasacyjnego. Samo stwierdzenie, że „Sąd Okręgowy nie miał na uwadze kwestii wynikających z przytoczonych wyżej orzeczeń” (s. 8 kasacji) oraz wyrażenie ogólnego poglądu, iż wywód tego Sądu dotknięty jest daleko idącymi sprzecznościami oraz jest niespójny, w żadnej mierze nie może być uznany za merytoryczną argumentację, wskazującą na zasadność kasacji. Zresztą w sprawie w ogóle nie powstaje problem prawidłowej subsumpcji, a tylko problem oceny poprawności, w rozumieniu art. 7 k.p.k., dokonanych przez Sąd odwoławczy

ustaleń faktycznych odnośnie do strony podmiotowej zarzucanych oskarżonemu przestępstw.

Wobec niestwierdzenia przesłanek, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., należało zatem oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.